

PEKELNÝ PLÁN

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

2. DÍL SÉRIE APOKATASTASIS

PEKELNÝ PLÁN
Markéta Chaloupková

Pekelný plán
© Markéta Chaloupková

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-2-1

Obsah

Úvod.....	7
1. kapitola – Pekelný plán	7
2. kapitola - Bible.....	9
3. kapitola – Jeanova návštěva.....	11
4. kapitola - Návrh	12
5. kapitola - Setkání	14
6. kapitola - Peklo	15
7. kapitola - Metafora.....	19
8. kapitola - Gehena	21
9. kapitola - Jean	25
10. kapitola – Královo rozhodnutí	29
11. kapitola – Indiánská zkouška	33
12. kapitola - Dopis	38
13. kapitola - Hádka	43
14. kapitola – Závěrečné zkoušky.....	49
15. kapitola - Představení	53
16. Epilog:	56

Série „**Apokatastasis**“ se odehrává na fiktivním ostrově „Le pays des Cygnes“, poblíž Francie.

První díl „**Cesta domů**“ je příběh sedmnáctiletého Davida, který v opilosti udělá několik zásadních chyb a následně musí čelit své minulosti, křesťanům a Bohu. Pojednává i o vyvraždění valdenské církve a odehrává se v letech 1654-1655.

„**Pekelný plán**“ se odehrává o sedmnáct let později, roku 1672, a je to zamyšlení nad učením o pekle a zároveň příběh o plánovaném zločinu a následném trestu a o překladu Bible. Smíření a Boha v něm hledá mladý hrabě Nikolas Renard, v jehož hlavě se jistý pekelný plán opravdu zrodil.

Třetí díl „**Svobodná zvůle**“ pojednává o kazateli Jonathanovi Wardovi, který rád vymýšlí ohnivá kázání na téma „hříšníci v rukou rozhněvaného Boha“. To, co se v důsledku jeho proslovů přihodí, přivede Jonathana do rukou rozzlobeného krále a donutí ho to přehodnotit celý jeho dosavadní život. Nikolas se má stát Jonathanovi na této cestě, jejíž děj začíná roku 1675, průvodcem. Zároveň je také zamilovaný a nutně potřebuje sehnat nějaké velbloudy.

(Předlohou je stejnojmenné kázání Jonathana Edwardse, který ovšem žil až v 18. století.)

Čtvrtý díl „**Marnotratná Lucie**“ je kniha o osudech nejmladší dcery Nikolase Renarda, která utíká z domova, jen aby zjistila, že si přece jen nedokáže zařídit život po svém tak snadno, jak si myslela. A pak je tu ještě Adam Croy, čerstvý absolvent univerzity a Nikolasův oblíbený student, kterého hrabě zaměstná a který se vydá tu namyšlenou holku, o které nemá valné mínění, hledat. Kniha se odehrává v letech 1705-1706.

Pátý díl „**Poslední dopis**“ je příběh z roku 2019. Luisa Wardová najde ve starém psacím stole dopis, který psal Nikolas Renard své dceři Lucii den před smrtí. S manželem se vydává na dovolenou na Le pays des Cygnes a pátrá po osudech dávných křesťanů, kteří mají s její rodinou zřejmě něco společného.

„**Apokatastasis**“ znamená obnovení a série, tedy díly 2-5, jsou zamyšlením nad učením o obnovení všech věcí a o smíření. „Cesta domů“ je spíše „prequel“ k celé sérii a společného s ní má jen to, že pojednává o sedmnáctiletém Davidovi, který je pak pro další děj jednou z důležitých postav.

Úvod

Tato kniha se odehrává roku 1672 na fiktivním ostrově Le pays des Cygnes, poblíž francouzského pobřeží. Navazuje na knihu „Cesta domů“, která pojednává o sedmnáctiletém Davidovi, budoucím králi této země. V pasážích o Bibli vycházím z obecných fakt v češtině a angličtině a ne z francouzštiny. Francouzsky neumím a předchozí příběh se odehrával u Francie, protože byl částečně o valdenských. Přestože byly některé z postav v předchozí knize spojené s valdenskou církví, tak rozhovory v tomto volném pokračování neodrážejí její učení.

V knize jsou použité citáty ze stránek sozo.cz a nepekelnabible.cz a z Facebookových stránek těchto autorů a jsou použity s jejich svolením. Dále vycházím z webu a z kanálu Youtube The Total Victory of Christ.

Neoznačené biblické citáty pocházejí z Bible21.

Ostatní překlady jsou v textu označeny:

Kralická bible (kral.)

Nepekelná Bible (NB)

Český studijní překlad (ČSP)

1. kapitola – Pekelný plán

Nikolas Renard se rychle oblékal a přitom si před zrcadlem nacvičoval sklíčený výraz. Za chvíli se dozví, že král je mrtev a že se stal následníkem trůnu a potřeboval vypadat dostatečně zarmouceně. Muselo to být věrohodné. Nic nesmí vzbudit ani stín podezření, že by snad králova smrt nebyla nehoda. Vždyť ho také stálo hodně peněz, aby to jako nehoda vypadalo. Zaplatil lodnímu kapitánovi za to, aby podpálil královu loď a zařídil to, aby se z ní král nemohl nijak dostat. Na otevřeném moři neměl mít král takhle brzy na jaře žádnou šanci ve studené vodě přežít. Nikolas si byl jistý, že zatímco on si nacvičuje smuteční projev, královo tělo už spočívá pár hodin na mořském dně.

Jeho ambice byly stejně hluboké jako širý oceán a byl zcela nenasytý, co se týkalo touhy po moci. Jen před pár lety opustil jako nejlepší student univerzitu a ani postavení jednoho z nejbohatších mužů na ostrově pro něho nebylo dost. Chtěl být někdo. Byl rozený vůdce a organizátor a měl tisíce nápadů, jak vládnout Le pays des Cygnes. Před dvěma roky zemřel jeho otec a Nikolase na chvíli uspokojilo stát se dědicem jeho panství a rozhodovat o svých dvou mladších sestřích, ale teď už chtěl něco víc. Věřil, že moc nasytí ten hlad a prázdnotu, se kterými se stále vnitřně potýkal. Jednou si splní všechna svá přání, a pak bude konečně spokojený. A jeho přání nikdy nebyla skromná. Chtěl být král.

Navíc doufal, že moc i nějak vyřeší patálii, se kterou se už pár týdnů bezúspěšně potýkal. Byl zasnoubený s dcerou jistého bohatého hraběte, ale zároveň se mu podařilo přivést do jiného stavu dceru místního velkostatkáře. Nina byla hezká a bystrá a on na chvíli podlehl jejímu kouzlu, ale jinak byla samozřejmě nikdo. A nejhorší bylo, že naivně očekávala, že si ji snad vezme. On, hrabě a budoucí král! Ona i její otec byli neodbytní a samozřejmě si dali záležet na tom, aby se o všem ihned dozvěděla jeho snoubenka. Jeho zasnoubení bylo zrušené. Ale tím se teď Nikolas netrápil. Té obyčejné holky se nějak zbaví a až bude král, bude si moct i přes tenhle vroubek vybírat. Mladé dámy mu budou padat k nohám, a i kdyby celý ostrov nakrásně věděl, že má někde nemanželské dítě, bude jim to jedno. Věděl, že moc a bohatství jim pomůžou přehlédnout jakékoliv vady na kráse. Ty ale Nikolas neměl. Byl vysoký, pohledný, s neposednou kšticí hustých tmavých vlasů a osobitým smyslem pro humor.

Jeho jedinou vadou na kráse byl jeho charakter. Jinak mu šlo vše, na co sáhl. Kromě všeho toho, co mu bylo dáno do vínku, měl fotografickou paměť a ještě navíc byl jazykový génius. Rok studoval v Anglii a za tu dobu se naučil výborně anglicky, mluvil slušně holandsky, během krátkého pobytu v Řecku a v Itálii si osvojil i oba tyto jazyky a ještě mnohem lépe zvládal jejich staré formy. Byl schopný bez problémů číst texty ve staré řečtině koiné i v latině.

A štěstí mu přálo i jinak. Králova manželka Anabela, za kterou se teď ubíral, porodila králi během těch jedenácti let, co byli svoji, už čtyři dcery a tím pádem tu nebyl žádný jiný následník trůnu. Jediné, čím by ho mohla doběhnout, by bylo, kdyby se znovu rychle vdala. S tím ale nepočítal. Ani devítiletá princezna Amélie ho nemohla podobným způsobem předběhnout. Když vstupoval do královny pracovny, byl myšlenkami někde u své budoucí korunovace.

Anabela vypadala rozrušeně. Však se také nebylo čemu divit. Pokynula mu, aby se posadil.

„Královská loď se dnes nad ránem potopila,“ řekla stísněným hlasem bez nějakého dalšího úvodu. „A posádka nebyla schopná mého manžela zachránit. Víte, co to pro vás znamená?“

„To je mi opravdu moc líto, madam,“ řekl Nikolas, jak nejsmutněji zvládl. „Předpokládám, že to znamená, že nelehké břímě vlády spočine na mých bedrech. Ale je to opravdu jisté? Víte, že naděje umírá jako poslední. Rád dám k dispozici svou vlastní loď a vydám se po králi pátrat. Třeba je přece jen nějaká šance, že se zachrání. Co se vlastně stalo?“

„To jste si nacvičoval doma před zrcadlem?“ zamračila se na něho Anabela. „Tyhle řeči? Že nelehké břímě vlády spočine na vašich bedrech?“

„Samozřejmě, že ne, madam,“ podíval se na ni Nikolas nechápavě. „Jak bych mohl něco takového vědět?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Anabela. „Třeba tak, že jste zaplatil kapitánovi, aby tu loď nechal potopit, a to takovým způsobem, aby král neměl možnost dostat se záchraného člunu.“

Teď už nemusel Nikolas svůj nechápatý výraz hrát. Překvapeně se na ni podíval.

„Prosím?“ bylo jediné, na co se zmohl.

„Vy odpornej, zákeřnej, nenasytnej zmetku,“ vyprskla Anabela rozrušeně. „Já toho chlapa miluju. Čekám s ním páté dítě. A mohla jsem o něj přijít jenom kvůli tomu, že někdo jako vy nemá ani špetku svědomí. Jak vás vůbec něco takového mohlo napadnout? Co za chorý mozek je k tomu potřeba?“

Anabela svůj projev nedokončila.

V tu chvíli se otevřely dokořán pootevřené dveře, které vedly z pracovny do královny soukromé koupelny, a do místnosti vstoupil král David.

„To stačí, miláčku,“ zarazil svou rozezlenou manželku.

Nikolas se na krále podíval s nehranou hrůzou v obličeji.

„Tváříte se, jako byste viděl ducha,“ řekl král stroze. „Ale můžu vás ujistit, že jsem živ a zdrav a dostal jsem se v bezpečí domů, navzdory tomu všemu, co jste se snažil zařídit. Každopádně jsem ještě příliš rozčilený na to, abych se vámi zabýval. Strážte vás teď odvedou do vězení. Promluvíme si, až se na to budu cítit. V tuhle chvíli opravdu nevím, co bych měl s vámi dělat.“

Nikolas sklopil hlavu a nevzmohl se na jediné slovo. Král David otevřel dveře a stráže, které tam již byly připravené, odvedly mladého hraběte do vězení.

2. kapitola - Bible

Bible! Samozřejmě. Co jiného se také dalo od krále čekat. Nikolas seděl na špinavém slamníku a s odporem se díval na dva předměty, který slavník sdílely s ním. Jedním z nich byla špinavá vlněná pokrývka a druhým Bible. Vydržel se na ni dívat několik hodin, zabraný do svých myšlenek. Přestože neměl v tom studeném sklepě co dělat, hlavou se mu honilo všechno možné a zabavit se prozatím nepotřeboval. Navzdory chladu se zatím bránil i tomu nechutnému hadru, který tu měl mít na přikrytí. S nechutí poobědval jakousi omáčku plnou tlustého masa, které z něj pečlivě vypreparoval a až odpoledne po té knize sáhl. Ne však kvůli sobě. Napadlo ho, že když je král křesťan a on mu bude muset čelit, měl by také o jeho víře něco vědět.

Za odpoledne přečetl Matoušovo evangelium, a pak Bibli zamyšleně odložil. O Ježíšově životě četl takto podrobně poprvé a jeho slova, zázraky, život i smrt byly nakonec poměrně zajímavým čtením. Ale jak předpokládal, všechno to bylo plné pekelných plamenů a on z toho byl otrávený.

Nikolas si hrál s tlejícím listem, který našel na podlaze a přemýšlel. Nemělo to pro něho logiku. Proč by Bůh, který měl být stvořitelem něčeho tak dokonalého a do detailů promyšleného jako byl každý malý lístek, nepatrní broučci nebo květiny, které byly Nikolasovou vášní, tvořil lidi jen proto, aby se pak na věky věků díval na jejich nekončící utrpení v ohni. Rád by v tom všem hledal něco jiného, ale nebylo to možné. Slova Bible byla neúprosná:

Je pro tebe lepší, aby zahynul jeden tvůj úd, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. (Mt. 5:29)

Raději se bojte Toho, který může duši i tělo zahubit v pekle. (Mt. 10:28)

Hadi! Plemeno zmijí! Jak byste mohli uniknout pekelnému trestu? (Mt. 23:32)

Nikolas se zabýval Biblí několik dní. Nevěděl, jak dlouho ho bude král takto udržovat v nejistotě. Jeho oblíbeným trestem bylo vyhnanství a Nikolas se už v duchu viděl na palubě nějaké lodi, směřující do Ameriky a uvažoval, jak by si tam mohl zařídit život. Prozatím ale hnil ve vlhké studené díře, aniž by se král obtěžoval si s ním promluvit. Stráže mu tam třikrát za den podstrčily mlčky něco k jídlu, a to bylo vše.

Až v neděli ráno mu přinesl jeden ze strážců čisté oblečení, pro které evidentně poslali k němu domů, dal mu umyvadlo s vodou a informoval ho, že ho za půl hodiny doprovodí do kostela.

„Nechci jít do žádného kostela,“ zhrozil se Nikolas.

„Jste vězeň, nikdo se vás neptá na to, co chcete,“ odsekl strážný. „Z nařízení krále chodí všichni vězni v neděli hezky v poutech do kostela, aby si tam poslechli kázání a zpytovali svědomí.“

Strážný si ho evidentně vychutnával. Chvíli se na něho zlomyslně díval, a pak dodal. „Král nařídil, abychom vás hlídali, ale pouta vám dávat nemusíme. Každopádně pokud budete odmítat, mohlo by se stát, že se ke mně nějakým omylem tahle informace nedostane a že vám je nasadím a šoupnu vás do lavice ke všem ostatním.“

Nikolas polkl, přikývl, že chápe a začal se přehrabovat v ranečku čistého prádla, které mu strážný přinesl.

O čtyřicet minut později seděl už v plném kostele dvě řady před strážnými, kteří se usadili v poslední řadě, a tvářil se, že tam přišel sám a dobrovolně. I když to, jestli někdo zahlédl, že ho tam ti ozbrojení muži doprovodili nebo ne, byla v tuhle chvíli jeho nejmenší starost. Jakkoliv tohle gesto oceňoval, mnohem víc by ho zajímalo, co se honí hlavou muži v honosném oděvu, sedícím na královském balkónu. Co se honilo hlavou jeho manželce, mu bylo jasné. Anabela mu věnovala jeden nevraživý pohled, pak zavrtěla hlavou, obrátila se na svého manžela a z jejích občasných pohledů bylo jasné, že se s králem baví o něm.

Kazatel, který v kostele mluvil, byl asi čtyřicetiletý muž. Byl docela vtipný, ale Nikolas stejně protočil panenky, když začal kázat o tom, jak úzká je cesta ke spasení, jak málo lidí po ní jde a jak široká je cesta do pekla. Každopádně jak tak stále omílal slovo spasení, Nikolas začal přemýšlet o tom, co znal z řečtiny a ke konci kázání začal být docela zvědavý. Když bohoslužba skončila, tak se za oním chlapíkem vydal.

„Nedokázal byste mi sehnat řecký Nový zákon?“ zeptal se bez nějakých dalších okolků, sotva ho pozdravil. „Docela rád bych se podíval na to, co se v Bibli píše v originále.“

„Čistě náhodou mám jeden doma,“ odpověděl kazatel. „Kdysi jsem si dal předsevzetí, že se budu učit řecky, ale nakonec jsem to vzdal. Akorát mi na něj sedá prach, takže vám ho rád přenechám. Chtěl byste se pro něj stavit u nás na statku nebo si pro něj někoho poslat?“

Nikolas se zamračil. „Nerad to říkám, ale jsem v tuhle chvíli královým vězněm,“ povzdychl si. „Dokázal byste mi tu knihu po někom poslat do vězení? Nemohu vám za ni teď ani nijak zaplatit.“

„Vy jste hrabě Nikolas Renard?“ zeptal se kazatel.

„To už si o tom povídají vrabci na střeše?“ zeptal se Nikolas nevrle.

Kazatel zavrtěl hlavou. „Já se jmenuji Jean a myslím, že jsem jeden z mála lidí, kteří o vás ví. Tušíte vůbec, co se přihodilo?“

Nikolas zavrtěl hlavou.

Jean se na něho zkoumavě podíval. „Navštívím vás zítra ve vězení, přinesu vám tu Bibli a řeknu vám to. Mám tam volný přístup. Chodím tam navštěvovat vězně pravidelně.“

Nikolas si rozpačitě prohrábl vlasy. „Trčím tam už několik dní a vůbec nevím, co se mnou bude. Vůbec nevím, jak to tam chodí. Dneska mi přinesli čisté oblečení, ale nevím, jestli je možné napsat třeba někomu domů a požádat o nějaké další věci?“ podíval se na Jeana tázavě.

„Popovídáme si o tom všem zítra, ano?“ odpověděl Jean. „Je něco konkrétního, co byste potřeboval?“

Nikolas pokrčil rameny. „Uvítal bych čistou přikrývku a něco, z čeho se mi nebude zvedat žaludek, už jen když se na to podívám.“

Jean se s mladým hrabětem ještě chvíli bavil, a pak se Nikolas Renard vydal neochotně ke strážným. Ti ho nechali vyjít z kostela samotného, ale hned venku se mu přilepili na paty.

Král se zvědavě vydal za svým přítelem a Jean mu stručně vylíčil, o čem se spolu bavili.

„Zkus mu trochu promluvit do duše, ale kromě té Bible mu nic nenos,“ nařídil mu král. „Potřebuji ho nechat ještě trochu vydusit.“

3. kapitola – Jeanova návštěva

Jean se s Nikolasem druhý den sešel ve zvláštní místnosti, která byla součástí vězení. Byla suchá a čistá, byl tam dřevěný stůl a Nikolas byl rád, že zase na chvíli unikl z té studené vlhké díry, ve které byl zavřený už od minulé středy.

„Bohužel mi nedovolili, abych vám přinesl něco dalšího,“ řekl Jean a popostrčil k Nikolasovi řecký Nový zákon.

Nikolas otráveně přikývl, že tu informaci bere na vědomí a smutně se podíval z okna. Venku začínalo jaro a on miloval toulky přírodou. Ještě nebyl zavřený ani týden a už z toho začínal šílet. Frustrovala ho veškerá bezmoc, na kterou nebyl zvyklý a to, že se nechal takhle hloupě chytit.

„Jak na mě přišel?“ zeptal se nevrle. Nedokázal vzít ani do pusy slovo král.

„Nevím, jestli jste někdy slyšel králův příběh o tom, jak se stal křesťanem,“ začal Jean zeširoka. (Tento příběh je popsán v knize „Cesta domů“.)

„Všichni jsme křesťani, ne?“ namítl Nikolas.

Jean zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli křesťan je pro vás opakem slova pohan ve smyslu nějakého barbara, ale pro mě ne. Navíc technicky vzato, podle Bible jsme my ti pohané coby opak Židů. Ale slovo křesťan znamená Kristovec. Někdo, kdo patří Kristu a jedná podle jeho slov. Nevím, co víte o křesťanském učení, ale snaha zabít krále se příliš neslučuje s Kristovými slovy o milování nepřátel.“

Nikolas přikývl, že chápe, co mu Jean říká, ale nijak to nekomentoval. Jean se nadechl a na chvíli přivřel oči. Snažil se potlačit svůj vztek. Neviděl na mladém hraběti jediný náznak lítosti a měl chuť vrazit mu pár facek. Potřeboval se ovládnout, aby mohl klidně pokračovat.

„Každopádně začal jsem mluvit o tom, jak se stal král David křesťanem. Když mu bylo sedmnáct, tak se hrozně opil a zaútočil na jednoho starého kazatele. Protože se bál, že ho zabil a že ho za to popraví, utekl tehdy do Savojska a nějaký čas pracoval na jednom statku mezi křesťany - těsně předtím, než došlo k pronásledování valdenských. Bůh nám tehdy konkrétním způsobem ukázal, že je to všechno omyl. Ten starý muž byl můj otec a onen Davidův nešťastný útok přežil a David se pak vrátil domů, kde se smířil se všemi, kterým tehdy ublížil. Těch věcí bylo víc a nebudu zabíhat do detailů, ale já jsem byl jedním z těch, se kterými se David tehdy na onom statku seznámil. Další byl můj tchán. Všichni jsme zůstali dobrými přáteli a my jsme se usadili tady na ostrově. Můj tchán Lucas je u nás v kostele hlavní kazatel od té doby, co zemřel můj otec. Já tam občas jen vypomáhám. Každopádně pastor Lucas doprovázel krále na oné plavbě do Brestu. Když viděl, jak kapitán kulhá, modlil se za něho a on byl uzdravený. To na něho samozřejmě udělalo patřičný dojem. Byla to pak otázka jen pár hodin, než odevzdal svůj život Kristu a ke všemu se přiznal. Nebojoval jste jen proti lidem, mladý muži, ale i proti Bohu. Neříkám, že Bůh křesťany chrání vždy za všech okolností před vším, ale mám dost zkušeností s tím, že to dělá. Koneckonců jednou jsem právě s králem Davidem zažil, jak nás zachránil anděl. Ve chvíli, kdy na nás někdo vystřelil, se náhle objevilo jasné světlo, které nás odhodilo oné kulce z cesty.“

Nikolas Jeana fascinovaně poslouchal. To, že by mohl Bůh s lidmi nějak konkrétně a osobně jednat, pro něho byla novinka. Na druhou stranu to ale pro něho nebylo v téhle chvíli zásadní. Dělal si větší starosti o svou bezprostřední budoucnost.

„To by mohl být král aspoň trochu chápavý, když se sám taky pokusil někoho zabít a nevyšlo mu to. Navzdory všemu, co jsem udělal, je přece stále naživu,“ uvažoval Nikolas nahlas. „Co od něj asi tak můžu očekávat? Jako jeho přítel byste mohl mít aspoň trochu tušení. Víím, že nemá rád popravu a že s oblibou posílá lidi do vyhnanství, takže s tím tak trochu počítám. Ale nechápu, proč už to neudělal, už jsem mu mohl dávno mizet z očí a ne hnít v téhle studené díře.“

„Nevím, co od něho můžete čekat,“ řekl Jean, „ale v tuhle chvíli se s vámi snažím jednat jako křesťan a ne jako jeho přítel. Jako křesťan bych viděl rád každého, i vás, smířeného s Bohem a proměněného. Jako jeho přítel bych vám nejraději nafackoval. Je to člověk, kterého si vážím. Vede tuhle zemi, jak nejlépe umí. Je to milující manžel a skvělý otec. A vy byste ho klidně nechal utopit, jen kvůli svým vlastním ambicím. A nejhorší ze všeho je, že na vás nevidím jedinou stopu lítosti. Litujete spíš sám sebe, že vám to nevyšlo a že jste kvůli tomu ve vězení. Mezi vámi a Davidem je obrovský rozdíl. To, co udělal tehdy on, byla neplánovaná záležitost. Udělal to ve vzteku, a pak toho litoval a po ničem netoužil víc než po odpuštění a po smíření. Vy jste na rozdíl od něho vypočítavý, chladnokrevný a plánoval jste promyšlenou vraždu a jediné, co vás zajímá je, jak uniknout následkům. Popravdě řečeno nevidím jediný důvod, proč by k vám měl král být milostivý.“

4. kapitola - Návrh

„O vyhnanství jsem vážně neuvažoval,“ potvrdil mu David, když se Nikolas ocitl druhý den v jeho pracovně.

„Proč ne?“ zeptal se Nikolas příškrčeným hlasem. „To mě chcete někde věznit nebo snad dokonce nechat popravit?“

„Popravit vás dát nechci, ale vyhnanství беру jako určitou formu milosti a v tuhle chvíli nevidím žádný důvod, proč bych vám měl dávat milost. Každopádně bych si chtěl ve vašem případě nechat asi měsíc na rozmyšlenou, než vám řeknu, co s vámi udělám.“

„Měsíc? Proč zrovna měsíc?“ zeptal se Nikolas.

„Protože v tuhle chvíli opravdu nevím, co s vámi,“ zamračil se král.

„A to mám celý ten měsíc tvrdnout v té hnusné studené díře, jen abych pak zdechl jako zvíře někde v pevnosti Basalte?“ podíval se Nikolas s obavami z okna směrem k ostrůvku, který sloužil jako vězení. „Co z toho budete mít, když mě úplně zničíte a rozšlápnete jako červa? Dobrý pocit z pomsty? To mi nemůžete dát za určitých podmínek možnost, aby z mého života ještě něco kloudného bylo?“ vychrlil ze sebe rozčileně. David vnímal z jeho hlasu úzkost, ale ani to, že se hrabě Renard bál, ho nezbavilo jeho obvyklé arogantnosti.

„Strážce vás teď odvedou zpátky do vězení,“ řekl David suše a zvedl se ze židle. Nikolas před ním seděl s pouty na rukou a strážníci čekali za dveřmi, protože král chtěl s mladým hrabětem mluvit v soukromí.

„Ne, prosím vás, počkejte. Mám pro vás nabídku,“ řekl Nikolas naléhavě.

„Nevím, co byste mi zrovna vy mohl nabídnout,“ zamračil se David a vydal se ke dveřím.

„Prosím, aspoň mě vyslechněte,“ snažil se ho zastavit Nikolas a zastoupil mu cestu. „Prosím.“

„Překvapuje mě, že takové slovíčko vůbec znáte,“ řekl David a zarazil se jen kousek od něho. Opřel se rukou o zed' a neochotně se na Nikolase podíval. „Já se od vás uplácet nenechám.“

„Já vím,“ přikývl Nikolas, „a ani mě nenapadlo nabízet vám něco materiálního. Jde o Bibli. Ten kazatel Jean mi půjčil řecký originál. Měl byste vědět, že vás někdo vodí za nos. To, co je ve vaší Bibli, není to samé, co je v té původní. Měl jsem na to zatím málo času a podíval jsem se jen na něco, ale řeknu vám dvě slova: 'kolasin aiónion'. Měl jste někdy na univerzitě řečtinu? Víte, co to znamená?“

„Měli jsme jen základy,“ přiznal David. „Takže nevím.“

„Tohle jsou slova, která mluví v 25. kapitole Matouše o tom, že na někoho čeká věčný trest nebo snad dokonce věčná muka. Ve skutečnosti je jedno z těch slov odvozené od prořezávání větví a druhé od slova věk nebo-li doba. Takže doopravdy tam jde o dočasný nápravný trest. Ale řekl bych, že církvi se asi něco takového nehodí moc do krámu. Strach je velký byznys a skvělý způsob, jak ovládat lidi a tahat z nich peníze.“

David se na Nikolase zaraženě podíval. Mladý hrabě ho dostal. Zdálo se, že mu přece jen má co nabídnout. Davida právě ona myšlenka věčných muk neskutečně trápila. Nechápal, proč by měl Bůh, jehož úžasnou přítomnost a přízeň občas prožíval, plánovat na druhou stranu pro ty, kteří ho nepoznali, něco takového jako věčné trápení.

„Chápu, že jste na mě naštvaný a že mě jen tak nepustíte, ale nemůžeme si aspoň trochu vyjít vstříc?“ zeptal se Nikolas. „Vidím na vás, že vás to zajímá. Víím, že nejsem zrovna skromný, ale vždycky jsem byl dobrý na jazyky. To není vychloubání, ale skutečnost. Jestli chcete měsíc na rozmyšlenou, tak za měsíc jsem vám schopný zhruba říct, kolik jsem našel v Novém zákoně nesrovnalostí, a pak můžu začít pracovat na novém překladu. Aspoň bych měl co dělat. Chtěl bych jen trochu teplejší a čistší místnost, kde budu mít velký stůl a dost denního světla. A ocenil bych, kdybych si mohl nechat poslat pro pár věcí z domova. To je moje nabídka. Když už mě chcete věznit, tak mi dejte aspoň trochu lidštější podmínky a já vám dám lepší Bibli. Ale v nějaké hnusné kobce v pevnosti Basalte to dělat nebudu.“

„Tak dobře,“ přikývl David a viděl, že se hraběti Renardovi při těch slovech ulevilo.

O několik okamžiků později ho strážní zamkli v pokoji pro hosty v nejvyšším patře zámku. Na oknech nebyly žádné mříže, ale pokoj byl tak vysoko, že pokud by se pokoušel utéct, určitě by se zabil. Během další hodiny mu tam nastěhovali velký psací stůl, přinesli mu obě Bible, štos papírů a psací potřeby.

Nikolas se posadil do pohodlného křesla a s úlevou se rozhlížel po svém novém příbytku. Pokoj měl malou samostatnou koupelnu, pohodlnou postel a byla tam i kachlová kamna, do kterých se přikládalo z chodby, a on podle šramotu poznal, že v nich někdo právě zatápí ještě dřív, než teplo pocítil.

Nikolas popošel k oknu, na chvíli ho otevřel a toužebně se zadíval do rozlehlé zámecké zahrady, ohraničené kamennou zdí, za níž začínal borový les. Asi dva kilometry za lesem viděl moře. Byl chladný březen, ale on se po necelém týdnu ve sklepení nemohl nabažit toho pohledu. Nakonec okno s povzdechem zavřel a přitiskl se zády ke kachlovým kamnům.

O dvě hodiny později mu strážný přinesl normální oběd. Nikolas se s chutí zakousl do pečeného kuřete a chleba, a po jídle se posadil do křesla s oběma Biblemi na klíně.

„Vymyslím vám takovou biblickou záhadu, že Šeherezáda pukne závistí,“ řekl nahlas. „I kdyby tam ve skutečnosti nebyla.“

Nakonec si ale nic vymýšlet nemusel. Po chvíli začal rozčileně srovnávat obě Bible, pak se přesunul k psacímu stolu a začal zuřivě něco psát brkem na papír.

5. kapitola - Setkání

Nikolas se po více než deseti dnech ve vězení začínal cítit osamělý. Byl docela rád, že je zase v kostele. Mohl aspoň vidět nějaké lidi a pozorovat je, jak si spolu povídají, i když jeho si v tuto chvíli nikdo nevšímal. Stařenka v lavici před ním s ním prohodila před chvílí pár slov, a teď se vesele bavila se svou kamarádkou o vnučatech.

Nikolas je potají poslouchal. „...Ano. Malý Pierre, to je syn Anne, tolik let nemohla mít děti, a pak jí Bůh řekl, že do roka porodí syna a my jsme si mysleli, že se tomu zázračně přislíbenému dítěti nemůže nic stát. A pak byl takhle nemocný, a když se probral, vykládal nám o tom, jak vypadají andělé. Jsou mu teprve čtyři roky a je to takový rozumbrada, víš, co mi onehdy říkal..“

To už se ale Nikolas nedozvěděl, protože bohoslužba právě začala. Kazatel tentokrát nikomu nevyhrožoval pekelnými plameny. Muži, který kázal, bylo asi pětasedesát, a i když se nepředstavil, Nikolas předpokládal, že je to pastor Lucas, jehož přispěním skončil ve vězení. Vykládal velmi podrobně o tom, v jakém stavu se padlý člověk nachází. Jak by si přál změnit se, ale jak mu to nejde, jak touží po dobrém, ale dělá zlé věci, které ani sám dělat nechce. Pak popisoval to, jak Kristus takovému člověku dá nové srdce a změní jeho vnitřní touhy. Ukazoval to na příkladu.

„Představte si takového padlého člověka jako strom zasazený někde v neúrodné kamenité půdě bez vody. Strom se sám přesadit nemůže a člověk se také nemůže sám zbavit hříchu. K tomu je třeba zásahu shůry. Bůh je ten, kdo nás může přesadit do úrodné půdy a zalít, a pak můžeme kvést a nést ovoce.“

Nikolas ho pozoroval s přivřenýma očima. Celé to kázání bylo o něm. To se na něj nějak domluvili a všichni se proti němu spikli? Padlý člověk? To má být on? Nikdo padlejší v celém kostele určitě nebyl.

Nikolas šel na konci kázání uličkou dopředu jako ve snách. Jeho mozek se hádal s jeho srdcem, malá část jeho osobnosti se bránila tomu to udělat, ale jakýsi vnitřní silnější hlas ji překřičel. Věděl, že tohle je přesně pro něj a že to potřebuje.

„Pane Ježíši Kriste,“ modlil se spolu s kazatelem. „Ty víš, že jsem hříšný a potřebuji, abys mě změnil. Prosím, očisti mě od všech mých hříchů a změň mé srdce. Chci tě od teď následovat a udělat všechno, co po mně budeš chtít.“

Byla to jen krátká modlitba, ale on ji myslel vážně a při jeho slovech se něco stalo. Měl pocit, jako by se ocitl uprostřed teplého proudu vzduchu a silně cítil Boží přítomnost a to, že ho Bůh slyší.

Otevřel oči a na okamžik měl dojem, že vidí svět Božím očima. Pohlédl na krále Davida a cítil to, jak moc ho Bůh miluje a najednou pocítil opravdové rozhořčení, že se našel někdo, kdo chtěl celý tenhle Boží záměr, který sám Stvořitel s Davidem má, zničit. Pocítil spalující hněv k sobě samému a zároveň ale vnímal lásku, kterou měl Bůh i k němu. Bylo to, jako by ho někdo zadupal do prachu a pozvedl a sevřel do náruče ve stejný okamžik. Poprvé pocítil neskutečnou lítost nad vším, co chtěl udělat a obrovskou nutnost to nějak napravit.

Při původní modlitbě stál a ani si neuvědomil, že se ocitl na kolenou a nevnímal to, že brečí, a nebo že zírá na Davida s Anabelou jako na zjevení a že to ti dva samozřejmě vidí a nevědí, co si o tom mají myslet.

Pastor Lucas mu položil ruce na hlavu a dlouho se tiše modlil spolu s ním.

„Děkuji, děkuji, že jste mě zastavil,“ byla první slova, která Nikolas řekl, když se probral ze svého zážitku.

Chtěl se vydat za králem a za jeho manželkou, ale zjistil, že už tam nejsou a že klečí v poloprázdném kostele.

„Skoro všichni už odešli,“ řekl pastor Lucas jemně. „A strážce na vás čekají.“

Nikolas přikývl. „Samozřejmě,“ řekl a ztěžka vstal. Nevěděl, jak dlouho tam klečel, ale byl úplně dřevěný.

„Zítřka vás navštívím, ano?“ nabídl mu Lucas.

Nikolas se usmál. „To bych byl vážně moc rád.“

To odpoledne bylo teplo a on proseděl několik hodin na okenním parapetu, díval se ven a nasával čistý vzduch. Měl pocit, že čistý není jen vzduch ale všechno. Vnímal jakousi vnitřní čistotu a svatou Boží přítomnost, která ho hmatatelně obklopovala. Poprvé v životě se cítil dokonale svobodný a spokojený. A bylo mu aspoň pro tu chvíli jedno, že je zrovna uvězněný. Jeho duše byla volná.

6. kapitola - Peklo

Král se objevil u něho v pokoji hned ráno a Nikolas si klekl, sotva ho spatřil.

„Můžete mi někdy odpustit?“ podíval se na něho prosebně a David trochu udiveně nadzdvihl obočí. Tohle byl nový Nikolas, kterého neznal.

„Nechtěl byste se posadit?“ ukázal mu Nikolas na křeslo. Sám zůstal před králem klečel, a jelikož nevěděl, jak lépe začít, popsal mu všechno, co prožil a cítil předchozího dne. „Odpustíte mi někdy?“ zakončil své povídání stejnou otázkou.

David přikývl a vážně se na něho podíval.

„Uvědomujete si ale, Nikolasi, že věci mají svoje důsledky, že ano?“ zeptal se David. „To, že vám odpouštím, neznamená, že vás nepotrestám.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ podíval se na něho Nikolas. „Vlastně asi chci, abyste mě potrestal. Totiž ne, že bych chtěl ten samotný trest, ale na tom, že jsem ve vašich rukou, je něco správného,“ vysvětloval zmateně. „Cítím to tak. Ani neumím říct proč, ale nějak jsem to vnitřně přijal, že to tak musí být.“

David se usmál a přikývl. „Chápu, proč to neumíte popsat. Je to pro vás poprvé a nemáte s tím zatím víc zkušeností, ale sám jsem podobný pocit prožil mnohokrát. Ve chvíli, kdy člověk Boha poslechne, naplňuje ho to pokojem. A dokud onu správnou věc, která mu přichází na mysl, neudělá nebo není ochotný udělat, tak ten pokoj nemá. Naopak má spíš velice neodbytný nepokoj. A to i v nejmenších věcech. Někdy jen nevrle někomu něco řeknu a mám pocit, že nebudu mít klid, dokud to nedám do pořádku. A druhá věc je, že Bůh v Bibli poměrně jasně říká, že se lidé mají podřizovat autoritám a respektovat vládce a tohle uspořádání světa. Není tím myšlena nějaká přehnaná otrocká poslušnost

nebo to, že by se člověk nemohl postavit v určitých případech proti takovým autoritám, ale možná vám tím Bůh ukazuje, že je potřeba, abyste tohle vzal na vědomí.“

Nikolas přikývl. Během Davidovy řeči si sedl do tureckého sedu a opřel se o stůl.

„Vnímám, že Bůh chce, abych přijal bez reptání cokoli, co řeknete,“ řekl s pohledem upřeným na podlahu. Pak si povzdychl, podíval se na Davida a stísněným hlasem se zeptal. „Už jste přemýšlel o tom, co se mnou uděláte?“

David měl původně chuť mladého hraběte potrestat opravdu tvrdě. Když se na něho ale Nikolas díval pohledem štěněte, cítil, jak měkne. Něco se změnilo a o to šlo Davidovi v první řadě. Cítil, že už ho nepotřebuje tvrdě potrestat, spíš měl momentálně chuť ho trochu vyzkoušet a zjistit, jak se bude dál chovat. I když na něm viděl Boží pokoj, který mohl jen těžko předstírat, stejně chtěl, aby to vše pro něho byla pořádná životní lekce. Pokud by měl být shovívavý, tak rozhodně ne hned.

„Pořád potřebuji ten čas na rozmyšlenou,“ odpověděl David, „a teď o to víc.“

„Dobře,“ přikývl Nikolas. „Už se nebudu ptát. Naprosto vás chápu.“

„Přišel jste na něco dalšího v Bibli?“ změnil David téma.

Nikolas přikývl. „Je toho víc, ale pro začátek mě zarazí, že slovo peklo jsou ve skutečnosti dva úplně jiné řecké výrazy. Jedno je hádes, to je poměrně jasné, i když mě trochu překvapilo, že se zrovna v Bibli nachází slovo, které se používá pro podsvětí v řecké mytologii. Ale možná to s tím mám tak intenzivně spojené jen já, protože jsem řeckou literaturu měl jako jeden z hlavních oborů. Druhé slovo mě trochu mate, je napsané 'geenna' a nic mi to neříká. „Gé“ je řecké slovo pro kraj nebo oblast, myslel jsem si nejdříve, jestli to není nějaký zeměpisný název, něco jako kraj Enny, ale nevím, jestli je někde v Bibli někdo, kdo se jmenuje Enna. Ale i když nevím, co by to mělo být, překvapuje mě, že čtenář nemá nejmenší šanci zjistit, že jsou to dva odlišné výrazy. Docela by mě zajímalo, co se používalo v jazycích, kterými ti lidé mluvili. Předpokládám, že tehdy to byla aramejšтина a ani nevím, jaký je rozdíl mezi aramejštinou a hebrejštinou.“

„Gehena,“ uvažoval David. „Myslím, že jsem to slovo už slyšel v téhle formě, že to mělo nějakou spojitost s ohnivým jezerem na konci knihy Zjevení. Ale nejsem si tím jistý. Každopádně vím, že v hebrejštině existuje slovo 'šeol' a musí to být jeden a ten samý výraz pro tu myšlenku pekla jako takovou. Koneckonců někde na začátku knihy Skutků cituje apoštol Petr Starý zákon, kde je v nějakém Žalmu napsáno „Nenecháš mou duši v pekle...“ David ono místo nalistoval, podal Bibli Nikolasovi a ukázal mu na Skutky 2:27: „Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení.“ (kral.)

Nikolas se natáhl pro řeckou Bibli, a pak se znovu uvelebil na podlaze. „Tady je to slovo hádes,“ řekl po chvilce hledání. „Takže to nám dokazuje, že 'hádes' je to samé, co starozákonní 'šeol'. Předpokládám, že někde ve Starém zákoně musí být nějaká dlouhá pasáž o tom, co to ten 'šeol' nebo peklo je, co tam lidé potká a jak se tomu mají vyhnout. Kde bych to našel? Měl bych si asi přečíst co nejrychleji celou Bibli, abych byl trochu v obraze.“

David se zamyšleně zamračil. „Nic takového v celém Starém zákoně není. Vlastně si nevybavuji jedno jediné místo, kde by bylo napsané cokoli o pekle. To slovo jako takové tam určitě je, ale není tam nikde ve spojení s mučením, ohněm nebo věčností.“

Nikolas se zatvářil udiveně. „Myslel jsem, že celá Bible je o tom, jak se dostat do nebe a vyhnout se peklu. Čekal bych nějaký dlouhý seznam, nebo nějaké varování typu: když budete dělat tohle, tak se vám stane, že vás čerti zatáhnou do pekla a tam vás budou smažit.“

„Dlouhý seznam, varování,“ zopakoval David a otevřel 28. kapitolu Deuteronomia. „Ten je tady,“ řekl a podal mu Bibli. „A dal by se shrnout jednou větou: Nic, na co sáhneš, se ti nepodaří. Není tam ani slovo o pekle.“

„Není to trochu divné?“ zavrtěl Nikolas hlavou. Pak se na krále váhavě podíval. „Docela uvažuji, o čem to celé je. Na té Boží rovině a přeneseně i na té pozemské. Není to moc příjemný úkol pro vězně přemýšlet od rána do večera o charakteru a účelu trestů, ale jsou dvě oblasti, o kterých uvažuji.“

Jedna ta rovina je spíš pomsta. A tak bych viděl věčné peklo. Jednak na tom nevidím žádnou spravedlnost. I kdyby byl někdo surový vrah, který bude někoho tři hodiny mučit, a pak ho zabije, co to dělá z Boha, pokud ho pak za to bude někde trápit celou věčnost? Ať už sám nebo prostřednictvím nějakých ďáblů. A ať už by to byla opravdová fyzická muka nebo duševní utrpení, tak je to přece neadekvátní. Bůh by byl v mých očích pak ještě horší než ten vrah. Bylo by to nepřiměřené, nespravedlivé a ukazovalo by to jen na jeho moc, ale ne na jeho charakter. A reakci si umím představit. Nenáviděl bych takového Boha, a pokud bych se na takovém místě ocitl, mohl bych tak akorát ve vzpouře proti němu nadávat a klít. A dokonce, i kdybych se ocitl v nebi a věděl bych, že někde je takové místo věčných muk, měl bych z Boha strach. Byl bych rád, že tam nejsem, ale v přítomnosti takového ukrutného Boha bych si stejně nebyl ničím jistý.

Na druhou stranu dočasný smysluplný nápravný trest – to je něco úplně jiného. A myslím, že třeba ono slovo 'kolasin', o kterém jsem vám už říkal, je spíš náprava. Jenomže z překladu to samozřejmě nevznívá. Pokud totiž něco napravujete, tak to napravujete tak dlouho, dokud to není napravené. Pak už je to v pořádku. Takže náprava musí být, už jen z logiky věci, dočasná. A já to tam vidím. Dočasná náprava. Jenže když někdo přeloží slovo 'aiónion' jako věčný, tak pak už mu unikne i to, že to druhé slovo v sobě má nějaký nápravný charakter. Každopádně o Bohu by to říkalo něco mnohem pozitivnějšího.

Když to vezmu ve vztahu k vám, tak nějaký trest očekávám, ale o co bude mírnější, o to budu vděčnější a budu vás za to mít svým způsobem i rád. Ale tvrdý nebo krutý trest by mě určitě nějakým způsobem zatvrdil. Nevím, jaký je vztah mezi tou nápravou a spravedlností na té lidské rovině. Vážně jsem se setkal s Bohem a všechno teď vidím jinak, nepředstavuji pro vás žádné nebezpečí, ale stejně vím, že nějaký trest musí přijít. A je to docela hloupý paradox. Cítím se jako nový člověk, který bude potrestaný za chybu toho starého. Na druhou stranu, kdybych ji neudělal, tak by ze mne ten nový člověk nebyl. To, co jsem včera prožil, mi stojí i za to vězení. Jenom doufám, že mě celou dobu necháte dělat něco užitečného.“

„Mám to rozhodně v plánu,“ přitakal David a sklonil se k němu. „Každopádně bych byl nerad, kdybyste si dělal nějaké falešné naděje. Jen tak hned vás nepustím.“

„Já vím, jsem takový neskutečný idiot,“ zamrmlal Nikolas sotva slyšitelně a schoval si obličej do dlaní.

David se zvedl k odchodu. Na okamžik mu bylo mladého hraběte skoro líto a měl chuť říct mu, co na něj chystá, ale od chvíle, kdy se Nikolas pokoril před Bohem, uplynul teprve jeden den. David chtěl vidět, jaké další změny v jeho chování to přinese a usoudil, že pár týdnů čekání Nikolas zvládne.

„Je ještě něco, co byste potřeboval k práci?“ zeptal se David ve dveřích.

Nikolas zvedl hlavu a na okamžik se toužebně podíval z okna. „Jedna taková věc by byla, ale skoro se to bojím vyslovit,“ řekl váhavě.

David se opřel o futra a čekal.

Nikolas se zvedl ze země a popošel k němu. „Nechtěl bych, abyste si myslel, že si moc vymýšlím,“ řekl rozpačitě. „Celé hodiny trávím nad knihami, jsem z toho úplně rozlámaný. Chvilkami mi to už vůbec nemyslí. Nemohl by mě vzít pastor Lucas odpoledne ven? Potřeboval bych se trochu protáhnout. Máte moje slovo, že se nikdy nepokusím utéct, dokud mě sám nepustíte.“

„Mám vás pustit na procházku?“ zeptal se král. „Vy si z toho vězení děláte dobrý holubník. Nejdřív chcete lepší místnost, a pak i chodit ven. Víte, proč se tomu říká vězení? Protože je člověk zavřený za trest někde, kde být nechce.“

Nikolas sklopil hlavu. „Omlouvám se,“ zamrmlal sotva slyšitelně. „Zapomeňte na to.“

David se zasmál a položil mu ruku na rameno. „Podívejte se na mě, Nikolasi.“

Nikolas mu neochotně pohlédl do očí.

„Popravdě řečeno si vás trochu dobírám,“ řekl David. „Chápu, že z toho musíte být celý zničený. Jestli vám to pomůže v práci, tak vás stráže vezmou každý den na hodinu nebo na dvě ven. Ale na druhou stranu bych byl rád, kdybyste si uvědomoval, že to, jak vám vycházím vstříc, není samozřejmost.“

„Ano, pane,“ přitakal Nikolas. „Já si to uvědomuji a vážím si toho.“

„Snažíte se na mě udělat dojem?“ zeptal se David, který nebyl zvyklý na to, že by ho Nikolas oslovoval tak uctivě.

Nikolas pokrčil rameny: „Nic jiného mi ani nezbývá.“

Pak si povzdychl a dodal: „Ani nevíte, jak je mi to všechno líto. Udělal bych cokoli, abych to mohl nějak napravit a dal bych všechno na světě za to, abych mohl vrátit čas. Každopádně mě na tom všem moc mrzí to, že bych si přál něco víc než jen vaše odpuštění. Přál bych si získat vaši důvěru,“ řekl Nikolas, protože se neodvažoval použít slovo „přátelství“.

David se na něho zkoumavě podíval: „Důvěra chce čas, Nikolasi. Jen ten vše prověří.“

Nikolas se zatvářil zamyšleně. „To je ono. Rád věci škatulkuji, ale na jednu škatulku jsem zapomněl. Říkal jsem si, že je to buď nápravný trest, nebo pomsta, ale ono je to celé vlastně i zkouška. Vždyť to přece není jenom o tom člověku, kterého se to týká. Sám jsem to předtím řekl, ale teď mi to začíná docházet. Ono to nezkouší jenom toho, kdo tou zkouškou prochází, ono to vlastně zkouší i toho zkoušejícího. Aby ten, kdo má být potrestaný zjistil, co je vlastně zač ten, kdo ho trestá. Ty tresty přece ukazují i něco o Bohu, není to jen o těch lidech, které se chystá potrestat. Proto mi ta myšlenka pekla vždycky přišla tak divná. Kdo by pak byl Bůh? Pokud by šlo o časově omezený nápravný trest, tak by byl určitě moudrý, milující, důvěryhodný, laskavý a byl by v první řadě i schopný si získat lásku a poslušnost všech lidí, které stvořil a ne se jen mocí zbavit těch, se kterými si neporadí. Proto mě to tak rozčilovalo. Někdo, kdo se mstí jen z pozice své moci a síly, je vlastně slaboch a peklo nejenže neprokazuje žádnou pozitivní vlastnost charakteru, ale ani žádné schopnosti si s tím vším lépe poradit. Má to smysl, že je to zároveň i zkouška?“ zeptal se Nikolas.

„Samozřejmě, že to má smysl, Nikolasi,“ řekl David. „A právě proto je tak těžké se nějak rozhodnout, aby to nebylo nepřiměřené a splnilo to svůj účel.“

Nikolas se na Davida váhavě podíval. Mluvil sice o Bohu, ale uvědomoval si, že se to týká i toho, co se děje mezi nimi dvěma.

„Musím už jít,“ řekl David, „ale někdy se za vámi zase stavím. Pastor Lucas přijde na oběd, pak si s ním popovídám a nechám pro vás poslat. Myslím, že vás vezme ven rád, aspoň za vámi nebude muset lézt do všech těch schodů.“

„Ještě jednou děkuji,“ řekl Nikolas a usmál se na něho.

7. kapitola - Metafora

David se zamyšleně vydal za Anabelou, aby jí vyličil rozhovor s Nikolasem.

„Jsem křesťan už sedmnáct let,“ řekl s povzdechem, „to je přesně polovina mého života. A celou dobu závidím lidem, kteří prožívají s Bohem hluboký osobní vztah a jsou si tak jistí jeho láskou a přítomností. Vždycky jsem to prožil na pár dní a vždycky jsem to znovu ztratil. Občas jsem si i psal na papír, co v ty dny prožívám, ale pak mi to znělo vždy prázdně. Byla to vždy podobná slova o tom, že Bůh je vážně se mnou a že mne miluje, ale ty dny jsem je prožíval, v těch slovech byl život, a zpětně to pak vždy bylo jako prázdná básnička o lásce. A pak přijde takový arogantní hajzlík jako Nikolas, obrátí se a druhý den na mě vysype věci, které mně samotnému nedošly za sedmnáct let života s Bohem. Věřila bys tomu?“

„Rozhodně vím, jak nesnášíš, když pastor Lucas někdy mluví o Bohu jako o tatínkovi. Vždycky vypadáš, že z toho budeš mít osypky,“ řekla Anabela.

„Hm,“ přisvědčil David. „Nikolas mi dal novou naději. Pokud by byla šance, že je to všechno trochu jinak, bylo by to naprosto úžasné. Víš, poslední dny se někdy v noci budím s pocitem, že létám nebo že skáču radostí do výšky, a pak se v tom snu vždycky leknu, že jsem tak vysoko ve vzduchu a že spadnu. Je to zvláštní pocit.“

„Taky bych si přála, aby měl pravdu,“ přiznala Anabela. „Ale bylo by pro mě jednodušší, kdyby nám ty věci řekl někdo jiný. Jsem na Nikolase pořád ještě dost naštvaná, i když se snažím mu to odpustit. Pořád bych ho nejraději viděla v nějaké špinavé kobce, zdrceného a poníženého.“

„Jenže o tom to právě je,“ namítl David, „že tak to nefunguje. Byl pár dní ve špinavé kobce a byl možná trochu vyděšený, ale stejně se choval jako pitomec. Jediné, co lidi opravdu změní, je pokání a obrácení k Bohu. Dneska byl zdrcený a ponížený ale ne mocí nějakých mých trestů, ale Božím zásahem. Musela bys vidět, jak se na mě díval.“

„Neopovažuj se vyměknout a pustit ho,“ řekla Anabela. „Na něčem jsme se snad domluvili.“

David se na ni zamyšleně podíval. „Chci to ještě probrat v následujících týdnech s pastorem Lucasem a Jeanem. Uvidím, co mi řeknou i oni, až si s ním promluví. Každopádně, kdyby tehdy uspěl, tak bys tím nejvíc trpěla ty, takže na tom, jak ho potrestat, se musíme shodnout hlavně my dva.“

Anabela se spokojeně usmála.

„Za chvíli bude asi oběd,“ řekl David a vstal z pohovky. „Pojď sem ke mně a obejmi mě ještě.“

Anabela se k němu přitiskla. „Jen si to užij, dokud to jde,“ řekla.

David jí pohladil břicho. „Naše pátá princezna?“ řekl škádlivě.

„Nezlob mě,“ odpověděla Anabela. „Řekla jsem ti, že mi Bůh ukázal, že je to kluk.“

David si ji k sobě znovu přitáhl a zabořil jí hlavu do vlasů. „Občas mě tak otravuje, že musím pořád něco řešit a o něčem rozhodovat. Co kdybych už dnes nic dalšího nedělal a šli bychom se, až pastor Lucas půjde za Nikolasem, projít k moři. Jen my dva?“

„My tři,“ opravila ho Anabela a sáhla si na břicho.

Nikolas vstával hned za úsvitu a byl ze všeho toho čtení unavený, takže si po rozhovoru s králem na chvíli lehl a neplánovaně usnul. Měl zvláštní sen. Zdálo se mu, že sedí na chodbě univerzity a chystá se na nějakou zkoušku z řečtiny. Cítil, jak se mu svírá žaludek. Ze zkoušek byl vždycky nervózní a nebyl si jistý, jestli toho umí dost. Konečně se otevřely dveře a na chodbu vyšel zkoušející. Akorát že to byl Ježíš. Měl na sobě zářivé bílé roucho a to v té univerzitní budově působilo trochu nepatřičně.

„Jdete ke mně na zkoušku?“ zeptal se Ježíš. V tom snu byl učitel, a tak mu vykal. Nikolasovi to přišlo zvláštní. Ztěžka vstal a přikývl.

Ježíš se na něho srdečně usmál a pokynul mu: „Tak pojd'te dál.“

Nikolas vešel do místnosti plné knih, kde stála dvě křesla. Ježíš se posadil, ukázal mu na druhé křeslo, pak se předklonil, vzal obě jeho ruce do svých a znovu se usmál.

„Jste asi dost nervózní, že ano?“ zeptal se. „Ale nebojte se, já vás neukousnu. Popovídáme si o tom, co víte o Platónovi a o tom, jaké používal metafory.“

„O Platónovi?“ podivil se Nikolas. „Vy znáte Platóna, Ježíši?“

Ježíš se zasmál. „Samozřejmě, že ho znám. Já znám přece všechny.“

Ježíš ho stále držel za ruce a to ho trochu uklidňovalo.

„Platónovy metafory,“ začal Nikolas vzpomínat. „Tak třeba slovo *basanos* – *zkušební kámen*. Výrazy se zkušebním kamenem byly obvyklou metaforou. Místo toho, aby se řeklo podrobit něco zkoušce, řeklo se vznést to na zkušební kámen.¹ Napadají mě aspoň dvě místa, kde to Platón v dialozích používá.² Zaznívá v nich otázka: byl bys vděčný za zkušební kámen odvahy nebo zbabělosti tvých občanů? Nebo je tam řečeno, že se něco stává zkušebním kamenem lidských bytostí, který ukáže na toho, kdo není upřímný, ale předstírá.“

„Správně,“ přikývl Ježíš. „A teď mi řekněte něco o tom, jak je slovo 'basanos' použité v Bibli.“

Nikolas se na Ježíše překvapeně podíval. „Nemám nejmenší tušení. Ještě jsem se k tomu nestihl dostat. Je tam toho tolik.“

Ježíš se usmál. „To nevadí. Tak vám dám náhradní termín a popovídáme si o tom znovu třeba za čtrnáct dní. Co říkáte?“

¹ Zdroj: <http://sas.ujc.cas.cz/archiv.php?lang=en&art=35>

² Zdroj: poznámky v závěru The Christian Victory Bible, The Total Victory of Christ